

[Duetoft]

også skal have mulighed for at opleve. Når man tager til andre steder i verden, New York eller andre steder, så kommer man jo til at betale sådanne beløb, fordi teatrene er selv bærende. Derfor mener jeg, at det er godt, vi har disse ordninger og støtter dem. De må bare ikke føre til, at man så kun viser ting, som ingen gider se. Men på den anden side er det vigtigt, de er der, for efter min opfattelse er teater til netop for at blive set, og derfor skal alle mennesker have en chance for at se det, og derfor skal støtteordningerne være forskellige.

Jeg ved, at Fremskridtspartiet og CD ser meget forskelligt på kulturområdet. Vi havde diskussionen om museer og andre ting for ikke så længe siden, hvor Fremskridtspartiet jo også ville have, at det skulle være brugerbetalt, og der skulle være private donatorer osv. osv. Men der er altså en verden til forskel mellem det syn på kulturområdet, som Fremskridtspartiet har og det, som CD har.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Hvis skatteydertilskuddene ikke forpestede dansk teater, ville dansk teater selvfølgelig tilrettelægge sin prispolitik efter, hvad almindelige mennesker kom ind for at se, for den eneste måde, man kan fylde teatret på, er jo ved at have billetpriser, som folk kan betale, på ganske samme måde som Simon Spies og Eilif Krogger lavede charterrejser og kunne få folk til Spanien for noget, de kunne betale. Der er fuldstændig parallelitet mellem, hvor mange pladser der er i en DC 8'er og i en teaterbygning; de skal fyldes op, og derfor skal det afpasses efter, hvad folk kan betale.

Til fru Ingerlise Koefoed skal jeg sige, at eksemplet Holger Gabrielsen var valgt med meget, meget stor omhu, for det gik netop ud på, at med den indstilling, der var dengang i Holger Gabrielsens disciplinerede skuespillertid, var det således, at man først og fremmest stillede krav til sig selv og viste ydmyghed over for at udnytte skatteydermidler. Ak, hvor forandret! – for at citere hr. Per Stig Møller – når vi går over til fru Litten Hansens teater, hvor det kommer an på med tilstrækkelig mange fagforingsgrænser og overenskomster at se at rage så mange penge til sig som muligt, og så er det ligegyldigt med kvaliteten.

Det bevises jo netop af det, som fru Ingerlise Koefoed ikke kunne forstå, nemlig Privatteatret. Privatteatret på Mercur har begrænset sig til at spille forestillinger, hvor der måske kun er to eller tre skuespillere med, og så tager de de allerbedste skuespillere. Det kan ikke klare sig uden offentlige tilskud, som fru Ingerlise Koefoed selv præciserede, og det kan det ikke, fordi hele niveauet er skruet op på en forkert størrelsesorden med tilskuddene. Gav man tilskud, der dækkede den største del af wienerbrødsprisen til ni ud af ti bagere i en by, så kunne den tiende lave nok så gode wienerbrød; han kunne ikke sælge nogen uden at få tilskud. Det er derfor, at tilskuddene er så grumme farlige, at heller ikke Privatteatret kan eksistere på længere sigt uden offentlige tilskud.

(Kort bemærkning).

Hanne Andersen (S):

Hr. Duetoft sagde, at han ikke havde noget imod – og det havde jeg heller ikke – at der var forestillinger, der trak mange tilskuere – det kunne være musikforestillinger, det kunne være hvad som helst. Men de forestillinger, der måske så blev kassesucceser, og som man tjente mange penge på, ville trække nogle andre forestillinger med sig, der måske tiltrak knap så mange. Det taler jo for en fælles ansvarsfølelse, fælleskab på de leder, som vi har set hidtil i teaterverdenen, sådan at det, man tjener det ene sted, det har man måske råd til at forsøge sig lidt med det andet sted, i et mindre teaterum, i et mindre ensemble. Og det synes jeg er en fin idé.

(Kort bemærkning).

Per Stig Møller (KF):

Det skal kun være ganske kort. Debatten har allerede været lang, og jeg har ikke så megen lyst til at føre en stor kulturdebat på de præmisser, den for øjeblikket føres på. Men jeg bemærkede, at hr. Glistrup er imod tilskud, og så går jeg ud fra – det var nemlig meget uklart i den indledende tale af hr. Glistrup – at han i hvert fald støtter dette lovforslag, hvorefter tilskuddene begrænses.

(Kort bemærkning).

Duetoft (CD):

Så er fru Hanne Andersen og jeg altså ikke så